

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Jana Kratochvíla a soudců Martina Bobáka a Štěpána Výborného ve věci

žalobce:

X.
bytem ...

proti
žalovanému:

ministr spravedlnosti
sídlem Vyšehradská 18, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 29. 8. 2023, č. j. MSP-459/2022-
OPAJ-SO/15,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobce působí jako soudce u Okresního soudu v Sokolově. Dlouhodobě usiluje o přeložení k některému ze soudů nacházejících se v Brně nebo jeho okolí. Hlavním důvodem je, že celá jeho rodina už několik let bydlí v Brně. On tak musí pravidelně dojíždět. Manželka má v Brně práci, syn tam chodí do školy. Z tohoto důvodu ani neuvažují o přestěhování se do Sokolova.
2. V roce 2019 podal ministru spravedlnosti opakovanou žádost o přeložení. Tentokrát již věřil v její úspěch, neboť byla opřena o souhlasy předsedů Okresního soudu v Sokolově a Krajského soudu v Plzni, kteří do té doby s přeložením nesouhlasili. Ministr spravedlnosti ale opět žádost zamítl.
3. Žalobce se proto obrátil na Městský soud v Praze, který nejprve žalobu usnesením odmítl, protože shledal, že napadený úkon ministra není rozhodnutím. Toto rozhodnutí Městského soudu následně ale zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 3. 2020, č. j. 9 As 12/2020-28. Podle Nejvyššího správního soudu se o rozhodnutí ve smyslu § 65 soudního řádu správního jedná a žaloba je tím pádem projednatelná.
4. Věc se následně znovu vrátila k Městskému soudu v Praze, který napadené rozhodnutí přezkoumal a dospěl k názoru, že trpí vadami, protože nebylo dostatečně odůvodněno. Proto ho z důvodu nepřezkoumatelnosti zrušil a věc vrátil ministrovi k dalšímu řízení (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2020, čj. 8 A 77/2019-56). Hlavním důvodem bylo to, že se z rozhodnutí nepodávalo, jakým způsobem ministr uvažoval a jak vyhodnotil jednotlivé podklady. Ministr pouze odkázal na negativní stanovisko předsedy Krajského soudu v Brně, nicméně samo toto stanovisko bylo velmi stručné a pouze obsahovalo konstatování, že předsedové dotčených soudů a jejich soudcovské rady nesouhlasí s přeložením z důvodu personálního obsazení. Takový důvod se Městskému soudu zdál nedůvěryhodný kvůli nedávno konanému výběrovému řízení na obsazení pěti soudcovských pozic v obvodu Krajského soudu v Brně.
5. Ministr se následně pokusil najít kompromisní řešení, které by alespoň částečně vyhovovalo všem. Proto nabídl žalobci možnost dočasného působení u Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou. Tuto nabídku žalobce přijal. Poté co se po roce vrátil na Okresní soud v Sokolově, žalobce požádal ministra, aby rozhodl o jeho přeložení.
6. Ministr mu přípisem z 14. 12. 2022 sdělil, že vyjádření jsou stále negativní a současně poslal předmětná vyjádření. Dotázal se žalobce, zda si stále přeje pokračovat v řízení nebo počká na uvolnění místa u některého ze soudů. Žalobce souhlasil s počkáním a současně se vyjádřil k připojeným stanoviskům (vyjádření ze dne 2. 1. 2023). Nicméně poté, 22. 3. 2023, bylo vyhlášeno výběrové řízení na obsazení funkce soudce v obvodu Krajského soudu v Brně bez toho, aby žalobci byla pozice nabídnuta. Žalobce tedy ministru sdělil, že si přeje pokračovat v řízení.
7. Následovalo vydání žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 29. 8. 2023. V něm ministr žádosti žalobce nevyhověl. Ministr odkázal na negativní stanovisko předsedy Okresního soudu v Sokolově. Ten poukázal na personální situaci na tomto okresním soudě. Předseda také zmínil negativní hodnocení žalobce, který má nejvíce nedodělků. Ministr poznamenal, že rovněž stanovisko předsedy Krajského soudu v Brně vyjádřené po konzultaci s předsedy okresních soudů v tomto obvodu je negativní. Toto stanovisko také vychází z personálního obsazení soudů a kvality plnění soudcovských povinností žalobcem.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

8. Ministr uvedl, že souhlas předsedů soudů není sice zákonnou podmínkou pro přeložení soudce. Nebylo by však zodpovědné, aby ministr tato stanoviska nebral v potaz. Za personální obsazení soudu odpovídá primárně jeho předseda. Nebylo by v zájmu řádného výkonu soudnictví, aby ministr rozhodoval o přeložení i přes negativní stanoviska předsedů. Zároveň ministr neshledal žádné relevantní skutečnosti, které by jednotlivá stanoviska soudů zpochybňovaly.

II.

Vyjádření stran

9. Žalobce ve své žalobě nesouhlasil s odůvodněním rozhodnutí. Dle něj se opírá o dva důvody: obsazenost soudů a jejich negativní vyjádření. Obsazenost soudu neobstojí, jak bylo zmíněno v předcházejícím rozhodnutí Městského soudu. Dále žalobce podrobně polemizuje s důvody negativních vyjádření. Uvádí, že u něj jako soudce dosažené odborné znalosti musí být presumovány a nemůžou proto obstát jako důvod negativního stanoviska. Následně namítá, že se správní orgán dostatečně nevypořádal s jeho námitkami. Namítá i procesní pochybení správního orgánu. Ministr mu nedal možnost vyjádřit se ke všem podkladům pro vydání rozhodnutí.
10. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout. Podle něj je napadené rozhodnutí přezkoumatelné a v souladu se zákonem.
11. Dne 19. 6. 2024 se ve věci konalo jednání před soudem, při kterém žalobce i žalovaný setrvali na své argumentaci z písemných podání.

III.

Posouzení Městským soudem v Praze

I. Vyjádření se k podkladům rozhodnutí

12. Žalobce tvrdí, že neměl možnost vyjádřit se ke stanovisku Okresního soudu v Hodoníně, stanovisku Okresního soudu v Jihlavě a vyjádření předsedy Okresního soudu v Sokolově. Žalovaný nesouhlasí s tím, že měl povinnost dát žalobci možnost vyjádřit se k podkladům, protože podle něj jsou vyjádření soudů pouze dokladem o projednání věci s předsedy dotčených soudů (s odkazem na jeho povinnost projednat přeložení soudce s předsedou soudu, kam má být soudce přeložen viz § 73 odst. 1 zákona o soudech a soudcích).
13. Městský soud se v tomto oddíle nejprve bude zabývat otázkami, zda se jedná o podklad pro vydání rozhodnutí, zda správní orgán porušil svou zákonnou povinnost a v závěru, zda takové porušení povinnosti vyvolá nutnost předmětné rozhodnutí zrušit.
14. Podle § 50 odst. 1 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Jak uvádí komentářová literatura: „podkladem může být (zjednodušeně řečeno) prakticky cokoli, co má určitou vypovídací hodnotu, může přispět ke zjištění stavu věci a bylo získáno v souladu se zákonem.“ (Jemelka, L. a kol. Správní řád. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 371).
15. Žalobce tvrdí, že vyjádření jsou podkladem pro vydání rozhodnutí, proto měl správní orgán povinnost dát žalobci možnost se k nim vyjádřit. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že „stanoviska předsedů dotčených soudů slouží v daném řízení toliko jako doklad o projednání

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

věci a zároveň jako podklad pro posouzení, zda by případné přidělení žalobce k některému z dotčených soudů bylo v souladu se stanoviskem a personálním požadavkem daného soudu.“ a také „žalovaný není oprávněn přezkoumávat obsah vydaných vyjádření, vyjádření předsedů dotčených soudů jsou dokladem o projednání věci s těmito soudy, a nikoliv podkladem pro vydání rozhodnutí.“

16. Dle soudu je zásadní, k jakému účelu byla získaná vyjádření použita. Skutečnost, že ministr své rozhodnutí odůvodnil odkazem právě na vyjádření předsedů okresních soudů nasvědčuje tomu, že ministr je získal, aby zjistil skutkový stav věci díky své vypovídací hodnotě. Jak je uvedeno v žalovaném rozhodnutí: „Z jednotlivých stanovisek dotčených okresních soudů v obvodu působnosti Krajského soudu v Brně se podávají mimo jiné následující skutečnosti“ a „Vzhledem k negativním stanoviskům dotčených soudů (a zejména jejich odůvodnění) s nimiž se, na základě předložených podkladů, zcela ztotožňuji, bylo proto rozhodnuto, je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.“
17. Jak je patrné, ministr vzal vyjádření předsedů jako podklad pro své rozhodnutí, na které se v rámci celého svého rozhodnutí odkazuje. Nejedná se tudíž pouze o doklad určité skutečnosti, jak tvrdí ve svém vyjádření. Z tohoto důvodu je třeba vyjádření soudů brát jako podklad pro vydání rozhodnutí.
18. Podle § 36 odst. 3 nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
19. Účelem tohoto ustanovení je umožnit účastníkům, aby se seznámili se všemi skutkovými zjištěními, které správní orgán shromáždil, a aby případně navrhli doplnění skutkových zjištění nebo upozornili na nesprávnost těchto zjištění. Smyslem je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2006, č. j. 7 A 112/2002–36).
20. Judikatura dovodila, že tato povinnost není plně splněna tím, že správní orgán pouze nebrání účastníkům řízení se s podklady rozhodnutí seznámit, ale je povinen aktivně poučit a vyzvat k uplatnění tohoto práva (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2016, č. j. 9 As 226/2015–44, č. 3408/2016 Sb. NSS, ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002–36, č. 303/2004 Sb. NSS, ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016–44, č. 3560/2017 Sb. NSS).
21. Výjimky z uvedeného pravidla lze rozdělit do tří kategorií (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 8 Azs 76/2018 – 59): 1) účastník řízení je se všemi podklady rozhodnutí již obeznámen (např. rozsudek ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 Azs 33/2009 – 95); 2) rozhodnutí je prvním úkonem v řízení (viz rozsudek ze dne 23. 2. 2011, č. j. 4 As 22/2010 – 54) a 3) kdy tak stanoví zákon (např. v řízení o žádosti, když se žádosti vyhovuje, nebo v odvolacím řízení, když odvolací správní orgán nepořídil nové podklady rozhodnutí).
22. Vzhledem k tomu, že správní orgán ve svém vyjádření nesporně skutečnost, že nedal žalobci možnost se k podkladům vyjádřit a ani z ničeho dalšího nevyplývá, že žalobce měl možnost se k podkladům vyjádřit, vzal soud tuto skutečnost za prokázanou.
23. Řešený spor nespadá pod žádnou z uvedených výjimek, kdy není nutné účastníka s podklady rozhodnutí seznámit. Rozhodnutí není prvním úkonem ve věci, protože mu předcházela výzva předsedům soudů k vyjádření se k přeložení žalobce. Ani zákon o soudech a soudcích

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

nestanovuje výjimku, že by správní orgán neměl povinnost dát žalobci možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Nakonec žalobce s těmito podklady obeznámen nebyl.

24. Městský soud souhlasí se žalobcem, že žalovaný porušil svou povinnost dle § 36 odst. 3 správního řádu.
25. Městský soud ale připomíná závěry judikatury, že nesplnění této povinnosti nevyvolává vždy nutnost zrušení správního rozhodnutí. Porušení § 36 odst. 3 správního řádu je důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí tehdy, pokud mělo vliv na jeho zákonnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, č. 2073/2010 Sb. NSS, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28, ze dne 28. 6. 2005, č. j. 8 As 3/2005-86, ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 As 54/2008-80, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 6 As 16/2008-90). Je to přitom žalobce, kdo má tvrdit a dokládat, jak se nerespektování § 36 odst. 3 správního řádu konkrétně dotklo jeho práv. Neboli pro úspěšnost dané námitky je nezbytné, aby žalobce upřesnil podklady, jež neměl k dispozici, a jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit vydané meritorní rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011-78).
26. Žalobce v nyní projednávané věci v žalobě pouze uváděl, že sice došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, neuváděl však, jakým způsobem takové pochybení mohlo ovlivnit rozhodnutí žalovaného, resp. dotknout se jeho práv. Pouze polemizuje s předmětnými vyjádřeními, a to velice stručně. Výjimku tvoří stanovisko Okresního soudu v Sokolově.
27. Městský soud má za to, že stanovisko předsedy Okresního soudu v Sokolově nemohlo změnit ministrovo rozhodnutí. Je tomu tak z toho důvodu, že i kdyby bylo kladné (jak tomu bylo dříve), stále je zde okolnost, že soudy v okolí Brna nesouhlasí s přeložením žalobce. Městský soud se proto nejprve zabýval otázkou, zda argumentace žalobce mohla změnit rozhodnutí ministra opírající se o zbývající dvě stanoviska ke kterým neměl žalobce možnost se vyjádřit. Protože pouze obě změny na obou stranách soudů by mohli založit změnu žalovaného rozhodnutí, jak je patrné z odůvodnění tohoto rozhodnutí. Ministr v něm jasně vyslovil názor, že by nebylo v zájmu řádného výkonu soudnictví, aby překládal soudce bez souhlasu předsedů soudu kromě existence okolností hodných zvláštního zřetele.
28. Předseda Okresního soudu v Hodoníně opřel své negativní stanovisko o tři důvody: nedostatek místa, v minulosti žalobce neprošel výběrovým řízením, negativní hodnocení žalobce po stáží na Okresním soudě ve Žďáru nad Sázavou.
29. Předseda Okresního soudu v Jihlavě vyjmenovává tyto důvody: žádný z rozsudků žalobce neodpovídá požadavkům kladeným příslušnými ustanoveními občanského soudního řádu na písemné vyhotovení rozhodnutí, negativní hodnocení ze strany Krajského soudu v Brně – pobočka v Jihlavě, neúspěšné výběrové řízení.
30. Všechny tyto důvody se opakovaly i v jiných vyjádřeních předsedů. Žádný důvod není originální, nebo jinak řečeno se všemi těmito důvody byl žalobce obeznámen. Ačkoliv měl možnost se žalobce vyjádřit k dalším stanoviskům, která tyto důvody uváděla, nepředložil nic, co by bylo schopno zvrátit rozhodnutí ministra. Vzhledem k tomu, že důvody Okresního soudu v Jihlavě a Hodoníně jsou identické s jinými stanovisky má soud za to, že žalobce by nebyl schopen předložit žádné nové skutečnosti či argumenty, které by mohly mít vliv na rozhodnutí ministra.
31. Z tohoto důvodu, ačkoliv žalovaný nedodržel svou povinnost podle § 36 odst. 3 správního řádu, nejde o vadu, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

II. Vybočení z mezí správního uvážení

32. Podle § 73 odst. 1 zákona o soudech a soudcích o přeložení soudce rozhodne ministr spravedlnosti po projednání s předsedou soudu, k němuž je soudce překládán, popřípadě s předsedou příslušného krajského soudu, jde-li o přeložení soudce k okresnímu soudu v jeho obvodu, a po projednání s předsedou soudu, z něhož je soudce překládán, popřípadě s předsedou příslušného krajského soudu, jde-li o přeložení soudce okresního soudu v jeho obvodu. Žádné jiné podmínky pro rozhodnutí ministra zákon o soudech a soudcích, ani jiný právní předpis nestanoví. Jak uvedl již ve svém rozhodnutí NSS, ministr spravedlnosti ve věci přeložení soudce rozhoduje podle svého volného správního uvážení (9 As 12/2020–31).
33. Správní uvážení podléhá omezenému soudnímu přezkumu. To vyplývá zejména z principu dělby státní moci, kdy soudní moc má představovat pouze kontrolu zákonnosti výkonu veřejné moci, nesmí její činnost nahrazovat vlastní volnou úvahou a určovat ta nejvhodnější či nejúčelnější řešení. Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).
34. Z tohoto důvodu se soud nebude zabývat každou jednotlivou námitkou, kterou žalobce vznesl proti rozhodnutí, ale může pouze zkoumat, zda žalovaný nevybočil z mezích správního uvážení.
35. Podle žalovaného za personální obsazení soudu primárně odpovídá předseda. Nebylo by v zájmu řádného výkonu soudnictví, aby ministr spravedlnosti překládal soudce i přes negativní stanoviska předsedů jednotlivých soudů. Následně vyjmenoval všechny dotazované soudy a důvod jejich nesouhlasných stanovisek. Všechna tato stanoviska jsou součástí správního spisu. Všechna stanoviska byla jednoznačně negativní a nesouhlasná. Důvodem nikdy nebyla jen plná obsazenost soudů. Nejčastější důvody byly: neuspokojivá pracovní úroveň žalobce, jeho nedostatečná produktivita práce a celkově problematický přístup k plnění soudcovských povinností. Tyto poznatky byly založeny na hodnocení průběhu nedávného dočasného přidělení žalobce k Okresnímu soudu ve Žďáru nad Sázavou (součástí správního spisu), nebo na v minulosti proběhlém výběrovém řízení, kterého se žalobce zúčastnil. Zároveň ministr uvádí, že neshledal žádné relevantní skutečnosti, které by jednotlivá stanoviska dotčených soudů zpochybňovala.
36. Městský soud pro úplnost uvádí stručné shrnutí hodnocení průběhu dočasného přidělení žalobce k Okresnímu soudu ve Žďáru nad Sázavou. Podrobně popsané nevhodné chování k účastníkům řízení, na které byla místopředsedkyně upozorněna pracovníci téměř všech orgánů sociálně-právní ochrany dětí v působnosti soudu (s některými vybranými konkrétně vymezenými pochybeními s odkazem na spisové značky), rozsah odůvodnění jednotlivých rozsudků, postupování v rozporu s judikaturou NS, nedodržování instrukce č. 4/2017 Ministerstva spravedlnosti o soudních písemnostech. Ačkoliv žalobce byl na tyto nedostatky upozorňován, nebyl ochoten přehodnotit své postupy. Dále mu bylo vytýkáno, že v některých věcech nedodržuje zákonnou lhůtu a časté rušení a vracení či změny rozhodnutí žalobce odvolacím soudem.
37. Městský soud tedy konstatuje, že napadené rozhodnutí se nezakládá již pouze na samotné obsazenosti soudů. Ministr také dostatečně zjistil skutkový stav. Shromáždil velké množství podkladů, především stanoviska všech okresních soudů v obvodu Krajského soudu v Brně.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Všechna vyjádření dotčených soudů jsou logická a přesvědčivá. Opírají se o konkrétní jednání žalobce s odkazem na několikrát pochybení.

38. Žalobce nakonec namítá, že odborné znalosti soudce jsou při přeložení presumovány a není proto třeba je dále ověřovat. Městský soud zdůrazňuje, že na přeložení soudce k jinému soudu není právní nárok. Je zřejmé, že kvalita jednotlivých soudců se může lišit. Při zvažování přeložení je zcela racionální a opodstatněné, aby předsedové soudů vzali odbornou úroveň konkrétního soudce v potaz. V tomto případě je také podstatné, že to nebyl ministr, který hodnotil odbornou úroveň žalobce. Tu popisovala vyjádření soudů v rámci sdělení nesouhlasu s přeložením žalobce. Ministr vzal v potaz jako podklad pro své rozhodnutí tento nesouhlas soudů. Ministr pouze hodnotil, zda tato nesouhlasná stanoviska jsou založena na relevantních okolnostech a nejsou svévolná. Tak je nutno chápat vyjádření ministra v napadeném rozhodnutí, že neshledal žádné relevantní skutečnosti, které by jednotlivá stanoviska soudů zpochybňovaly.
39. Městský soud souhlasí s ministrem potud, že vyjádření soudů nejeví známky svévole, diskriminačního jednání či jiné nepřipustné zaujatosti proti žalobci. Vyjádření předsedy Krajského soudu v Brně odkazovalo na hodnocení dočasněho přidělení žalobce k Okresnímu soudu ve Žďáru nad Sázavou (viz bod 36 výše) a vyjádření soudů v obvodu krajského soudu. Místopředsedkyně Krajského soudu v Brně pověřená řízením pobočky v Jihlavě odkázala na zkušenosti odvolacích senátů s činností žalobce v průběhu jeho stáže na Okresním soudě ve Žďáru nad Sázavou. Negativní stanovisko se zakládá na konkrétních shledaných pochybení v práci žalobce. Žalobce nerespektoval judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu; při rozhodování vycházel z listin, které neprovedl jako důkaz; chybně aplikoval ustanovení procesního práva; v opatrovnických věcech neprováděl účastnické výslechy ohledně rozporných tvrzení atd. Tato stanoviska, a obdobně i vyjádření ostatních soudů, se tak zakládala na konkrétních poznatcích o soudní činnosti žalobce.
40. Podle městského soudu tak ministr dostatečně zjistil skutkový stav a přesvědčivě odůvodnil své rozhodnutí. Rozhodnutí není projevem svévole a nelze zde spatřovat ani žádný náznak diskriminace. Rozhodnutí ministra je v souladu se zákonem a k žádnému překročení mezi správního uvážení nedošlo.
41. Z tohoto důvodu Městský soud žalobní námitce nepřisvědčil.
42. Lze doplnit, že napadeným rozhodnutím nebylo nijak dotčeno právo žalobce podle čl. 21 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Podle tohoto ustanovení občané mají za rovných podmínek přístup k voleným a jiným veřejným funkcím. Právo žalobce na rovný přístup k funkci soudce nebylo nijak narušeno. Žalobce byl a je soudcem. Podmínkou výkonu funkce soudce je, že uchazeč souhlasí s přidělením ke konkrétnímu soudu. Žalobce souhlasil se svým přidělením k soudu v Sokolově, kde svou veřejnou funkci nadále vykonává.

III. Vypořádání se s žalobcovými námitkami

43. Žalobce namítá, že ministr se nedostatečně vypořádal s jeho námitkami, které uvedl ve svém vyjádření z 2. 1. 2023.
44. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud předně uvádí, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky.

45. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013 č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28). Na druhou stranu správní orgán se musí vypořádat s argumenty účastníka řízení, které jsou zásadní pro meritum věci. Pokud tak neučiní, zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46).
46. Městský soud napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným v tomto smyslu neshledal. Ministr ve svém rozhodnutí primárně uvedl, že: „Je však nepochybné, že za personální obsazení soudu primárně odpovídá předseda. Nebylo by tudíž v zájmu řádného výkonu soudnictví, aby ministr spravedlnosti bez existence okolností hodných zvláštního zřetele překládal soudce i přes negativní stanoviska předsedů jednotlivých soudů. Takový postup by mohl zásadně ohrozit personální stabilitu jednotlivých soudů.“ Zároveň zhodnotil, že „vyjádření dotčených soudů jsou jednoznačně negativní a týkají se jak oblasti personální, tak i kvality plnění soudcovských povinností na základě získaných poznatků k Vaší osobě“.
47. Je pravdou, že ministr neposkytl detailní odpověď na každou jednotlivou námitku žalobce. Městský soud má ale za to, že vypořádání se s námitkami je v tomto případě dostačující. Žalovaný obecně vysvětlil, jaké důvody ho přesvědčily o negativních stanoviscích soudů (získané poznatky, které se týkaly jak oblasti personální, tak kvalitativní), tak zároveň proč upřednostňuje stanoviska předsedů soudů před vyjádřením žalobce.
48. Ministr není orgán moci soudní, ale moci výkonné, má pouze omezené možnosti, jak ohodnotit kvalitu práce soudce. Nemůže se proto vypořádat s námitkami ohledně stylu práce soudce. Postačí, pokud odkáže na vyjádření soudů a vysvětlí, z jakých důvodů se mu zdají dostatečné pro rozhodnutí o přeložení. Jinými slovy samotné důvody, proč jednotlivé soudy nesouhlasily s přeložením žalobce a které se vztahovaly k hodnocení práce žalobce jako soudce ministr přezkoumat nemohl. To by bylo narušením dělby moci. Jak soud uvedl výše, ministr mohl pouze zhodnotit, zda nesouhlasná stanoviska jsou založena na relevantních okolnostech a nejsou svévolná či nějak předpojatá vůči žalobci. Proto není vadou napadeného rozhodnutí, že se ministr nevypořádal s námitkami žalobce rozporujícími správnost vyjádření jednotlivých soudů.
49. Městský soud vnímá, že žalobce nesouhlasí se svým hodnocením ze strany předsedů jednotlivých soudů. Především důvody nesouhlasného stanoviska předsedy Okresního soudu v Sokolově podrobně napadá v žalobě. Nicméně protože správnost těchto vyjádření nebyla podstatná pro napadené rozhodnutí, tak se těmito námitkami nezabýval ani městský soud. I městský soud tedy pouze konstatuje, že jednotlivá stanoviska nejsou projevem svévole, či nějakého zaujatého postoje vůči žalobci. Důvody nesouhlasu jsou vyličeny přesvědčivě a podrobně.
50. Závěrem městský soud uvádí, že vnímá neutěšenou situaci žalobce, kdy je pro něj obtížné sladit pracovní a rodinný život. Nicméně bylo volbou žalobce, že přijal místo soudce v Sokolově. Zrovna tak je volbou žalobce jeho místo bydliště. Z rodinných důvodů nemusí být jednoduché místo bydliště změnit. Nicméně na druhé straně je zásadní, že na přeložení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

není právní nárok. Ani konkrétní rodinná situace žalobce, tak jak ji přdestřel, není sama o sobě důvodem, proč by napadené rozhodnutí mělo být nezákonné.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

51. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
52. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Praha 19. června 2024

Jan Kratochvíl v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.